

obmezeným je nutno předsevzítí likvidaci a není likvidace předepsána toliko tehdy, když jmění společnosti se přenáší na společnost akciovou nebo na jinou společnost s ručením obmezeným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor druhé stolice a poukazuje stěžovatele na důvody napadeného usnesení, jež jsou správné a nebyly vyvráceny dovolacím rekuresem. K jeho vývodům se podotýká, že v zákoně o společnostech s r. o. není mezery ohledně likvidace a proto nelze přihlížeti k čl. 133 obch. zák. naopak v §§ 95 a 96 onoho zákona jsou taxativně vypočteny případy, ve kterých likvidace, zákonem v zájmu věřitelů nařízená, může odpadnouti. Takového případu tu není a proto je likvidace dle § 89 obligatorní, jak vysvítá též z ustanovení odstavce třetího § 91, že jmění společnosti s o. r., zbývající po zaplacení a zajištění dluhů, likvidatoři smějí rozdělit mezi společníky teprve po uplynutí tříměsíční lhůty, stanovené ve prospěch věřitelů. Mýlným je názor stěžovatelů, že jde v tomto případě o pokračování ve společenském poměru mezi těmiž společníky pouze pod jinou právní formou, neboť dle § 2 zmíněného zákona je společnost s o. r. právnickou osobou, rozdílnou od osob společníků, která výhradně ručí věřitelům. Z toho je zřejmo, že při přeměně společnosti s o. r. ve veřejnou obchodní společnost nelze se obejít bez likvidace a to ani za souhlasu společníků, ani tehdy, jsou-li společníci obou společností totožnými.

Čís. 1399.

Věřitelé přednostních pohledávek mohou žalovati, exekuce vésti a v každém případě se domáhati úplného zaplacení svých pohledávek nezávisle na řízení vyrovnávacím.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1360/21.)

Zemská úřadovna I. Všeobecného pensijního ústavu pro zřizence domáhala se povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního na polovici nemovitosti dlužníka, ohledně níž bylo zavedeno vyrovnávací řízení. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle § 10 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. nemůže býti po zavedení vyrovnávacího řízení, jak se to stalo v tomto případě, na věcech dlužníku náležejících nabyto soudcovského zástavního a uspokojovacího práva. Bylo tedy nesprávné, povoliti vymáhající straně navrhovanou exekuci na věc, patřící povinné straně, ohledně které jest zavedeno vyrovnávací řízení a měl návrh tento býti zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl exekuční návrh z toho důvodu, že bylo v příčině polovice nemovitosti, povinné straně patřící, na kterou se exekuce vede,

zavedeno vyrovnávací řízení. To však učinil neprávem, neboť jde o přednostní pohledávku ve smyslu § 23 (4) vyr. ř. a podle § 10 (4) takovéto pohledávky zůstávají vyrovnacím řízením netknuty a jen potud omezeny, že za vyrovnacího řízení nemůže být pro ně navrženo vyhlášení úpadku. Podle motivů k tomuto § mohou věřitelé pohledávek v odstavci čtvrtém uvedených žalovati, exekuci vésti a v každém případě úplného zaplacení svých pohledávek nezávisle na řízení vyrovnacím se domáhati. Toto právo jim přísluší proto, že nejsou vyrovnání účastní. To platí též o věřitelích přednostních, kteří nemají práva hlasovacího (§ 39 [1]) a jejichž pohledávky musí být plně uspokojeny (§ 46 [2]).

Čís. 1400.

Předpisu § 46 (3) vyrovn. ř. odporuje dohoda, dle níž některým věřitelům má se dostatí plné úhrady příslušenství (útrat), kdežto pohledávky jiných věřitelů mají jen částečně býti hrazeny.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1558/21.)

Vyrovnávací soud schválil vyrovnání, jímž měli neprivilegovaní věřitelé obdržeti na úplné vyrovnání pohledávek 60 proc. kapitálu a úroků a veškeré již přisouzené soudní útraty. Rekursní soud odepřel vyrovnání potvrditi. **Důvody:** Příslušenství pohledávky požívá ve vyrovnávacím řízení stejného pořadí s pohledávkou (což jmenovitě platí i o útratách sporu a exekucí), avšak toliko tenkrát, když vzniklo až do zahájení vyrovnávacího řízení (§ 24 vyrovn. ř.). Příslušenství takové jako součást pohledávky sdílí tedy osud pohledávky samé, proto musí s ním býti tak nakládáno jako s pohledávkou samou tak, aby se všemi věřiteli, nepoživajícími práva přednostenského, bylo stejně zacházeno. Nestejné zacházení s věřiteli vyžaduje dle § 46 (3) vyrovn. ř. jejich výslovný souhlas. Toto platí v tomto případě i ohledně soudních útrat přihlášených ve vyrovnávacím řízení družstvem S., jelikož útraty tyto vznikly rozsudkem ze dne 27. července 1921, tedy po zahájení vyrovnávacího řízení, stavším se dne 22. července 1921. Vyrovnávací návrh zní, že věřitelé neprivilegovaní obdrží na úplné vyrovnání pohledávek 60 proc. kapitálu a úroků, a veškeré již přisouzené soudní útraty. Tím se shora jmenovaným věřitelům ohledně soudních útrat, tedy součástí jich pohledávek poskytuje oproti ostatním věřitelům zvláštní výhoda. V tom nade vši pochybnost spatřovati dlužno nestejně nakládání s věřiteli, jak to na zřeteli má § 46 (3) vyrovn. ř. Že ostatní věřitelé k tomuto nestejnému nakládání výslovně svoliti, prokázáno není. Proto, že návrh vyrovnací s uvedeným ustanovením vzat byl za podklad jednání při vyrovnávacím roku ze dne 21. září 1921, porušeny byly předpisy vyrovnávacího řízení v § 46 (3) vyrovn. ř., čímž dán jest důvod pro odepření schválení vyrovnání dle § 50 čís. 2 vyrovn. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správný je názor rekursního soudu, že vyrovnání, ujednané mezi Karlem B-em a jeho věřiteli, odporuje § 46 (3) vyrovn. ř., poněvadž